

Με την πείνα αγιάσαμε το πιστεύω μας...

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η πείνα στην φυλακή Αιούντ

[Κείμενα μεταφρασμένα για πρώτη φορά στα ελληνικά από μοναχές της Ρουμανίας]

Η πείνα ήταν γενική και επιβεβλημένη με έναν ορισμένο σκοπό. Τα πειράματα των κομμουνιστών έδωσαν αποτελέσματα, τα οποία έκαναν τον άνθρωπο υπάνθρωπο. Σε κάθε κελλί υπήρχε ένα τυπικό για τη διανομή του φαγητού. Η ευτυχία εκείνων που έπαιρναν μια πατάτα ή κάτι πιο θρεπτικό ήταν μια στιγμή χαράς ή μεγάλης ικανοποίησης, και ταυτόχρονα, αν τυχαία οι άλλοι έπαιρναν σκέτο ζουμί, αυτό γινόταν λόγος για συζήτηση. Κατηγορούσαν τον μάγειρα, γιατί δεν είχε ανακατώσει καλά το φαγητό στον κάδο. Έλεγαν ότι η σειρά της διανομής σούπας, χυλού, ψωμιού ή μπομποτάς θα πρέπει να είναι δια κληρώσεως. Μερικοί έτρεμαν με την καραβάνα στο χέρι, κάτω από την κουτάλα που έχυνε ό,τι έπαιρνε τυχαία. Στην διανομή του χυλού – ένα άλλο τυπικό. Μερικοί γεύονταν αμέσως το μερτικό, άλλοι ήθελαν η αίσθηση του φαγητού να βαστάει όσο το δυνατόν περισσότερο. Την Τετάρτη και την Παρασκευή μας έδιναν μπομποτά και τις άλλες ημέρες 250γρ. ψωμιού. Έκαναν το ψωμί από αλεύρι κατώτερης ποιότητας, ψημένο σε νταβάδες, όπως κάνουν οι σοβιετικοί. Ήταν ολόκληρες εβδομάδες, κατά τις οποίες παίρναμε μόνο σκέτο ζουμί κολοκυθιού, παντζαριού, αγγουριών τουρσί ή τις καυστερές σούπες από πιπεριές.

Η πείνα ήταν το σύστημα συγκεντρώσεως καταδοτών, που χρησιμοποίησε το κομμουνιστικό καθεστώς. Με την πείνα καταστράφηκαν αξίες, αλλά ταυτόχρονα με την πείνα αγιάσαμε το πιστεύω μας, για το οποίο δεκαετίες ολόκληρες γράφηκαν σελίδες δόξης στην ιστορία του Ρουμανικού γένους.

Εκείνη την περίοδο πέθαναν πολλοί, οί περισσότεροι. Καθημερινώς πέθαιναν 12-13 άνθρωποι...

(από το βιβλίο «Από την καμπή του ποταμού Ντον στην φυλακή Αιούντ» του Τιβερίου Χέντεα)

Την ημέρα ήμασταν όλοι ξαπλωμένοι. Η πείνα μας είχε λιώσει. Δεν μιλούσαμε πια. Κοιτούσαμε ο ένας στον άλλο και σκεφτόμασταν. Λιώναμε σιγά-σιγά, σαν μια λαμπάδα καθαρού κεριού. Δεν μας ένοιαξε τι άλλο πια θα μπορούσε να μας συμβεί, κι αν η ζωή θα μας έδειχνε το καλό της πρόσωπο.

Αισθανόσουν την παρουσία του Θεού στον μύρομένο ιδρώτα των μετώπων. Είχαμε αποκτήσει το χρώμα μαγάτικου κεριού. Το αίμα ήταν λίγο και έτρεχε σιγά-σιγά. Μια φράση που άρχιζες με πολύ κόπο μπορούσες να την τελειώσεις.

Στα μέσα του Αυγούστου το ένα τέταρτο κάθε ορόφου μετακόμισε στο νοσοκομείο. Η δυστροφία έδειχνε τους καρπούς της. Οι νεκροί έγιναν όλο και περισσότεροι και κάθε νύχτα η άμαξα του θανάτου, με το κουτσό άλογο, μετέφερε στο κοιμητήριο έναν, δυο ή περρισότερους πεθαμένους. Ο γιατρός Ράγκα, επί των ιατρικών εξετάσεων, ύψωνε τους ώμους και έλεγε:

– Εγώ ξέρω ότι είστε άρρωστοι. Εγώ ξέρω τι χρειάζεστε. Αλλά η διαταγή είναι να πεθάνετε. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα!

Και οι άνθρωποι, υπάκουοι, πέθαιναν.

(από το βιβλίο «Η χιονοθύελλα η μεγάλη» του π. Δημητρίου Μπεζάν)

Σ'ένα διπλανό κελλί βρίσκονταν τρεις κρατούμενοι. Ο ένας, γιατρός, υπέφερε το καθεστώς της στερήσεως φαγητού, αλλά ήταν οξύθυμος και λιγόλογος. Ο άλλος, εργάτης, ήταν άρρωστος, πολύ αδυνατισμένος και τυφλός εξαιτίας του διαβήτη, για τον οποίο δεν είχε δεχθεί νοσηλεία. Ο τρίτος, χωρικός, και αυτός πολύ αδυνατισμένος, ήταν ήσυχος και προσευχόταν όλη την ημέρα. Ήξερε τους Χαιρετισμούς στην Παναγία και πολλούς Ψαλμούς απέξω. Φρόντιζε τον εργάτη και συζητούσε μαζί του. Ο γιατρός δεν συμμετείχε, αλλά τους κοιτούσε με υπερηφάνεια. Ο ολοένα χειροτέρευσε και δεν μπορούσε να κινείται πια. Ο χωρικός έκανε αναφορά, παρακαλώντας τον δεσμοφύλακα να τον φέρει στο

νοσοκομείο. Αλλά ο δεσμοφύλακας τού έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα.

Ύστερα από μερικές ημέρες, το φαγητό έγινε πιο νόστιμο. Μπορούσες να δεις μέσα την σούπα μικρά κομμάτια κρέατος, εντέρων και χόνδρων. Ο χωρικός, πριν δώσει στον εργάτη το μερτικό αυτού, ψάρευε το κρέας από την δική του караβάνα και το έβαζε στην караβάνα του τυφλού και μετά τον προέτρεπε να φάει:

– Πάρε, αδελφέ, γιατί μας θυμήθηκαν ο Θεός και η Παναγία και γλύκαναν λίγο τον πόνο μας!

Ο εργάτης, όμως, εξαντλούνταν περισσότερο κάθε μέρα. Μετά από λίγο καιρό έμεινε αναίσθητος. Τότε ο γιατρός είπε στον χωρικό:

– Τι κάνεις, κύριε; Αντί να φάς εσύ και το μερτικό του, αφού βλέπεις καλά ότι πεθαίνει, τού δίνεις και το καλύτερο μέρος του μερτικού σου;

– Ναι, κύριε γιατρέ, βλέπω και εγώ ότι πεθαίνει, αλλά δεν θα ήθελα να διαπιστώσει στον άλλο κόσμο ότι εδώ δεν τον αγάπησε κανένας...

Και γονάτισε στο κεφάλι του ετοιμοθανάτου, προσευχόμενος. Κάτι έγινε τότε στην ψυχή του γιατρού. Άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Παρεκάλεσε τον χωρικό να τον διδάξει τους Χαιρετισμούς στην Παναγία και τους Ψαλμούς και περνούσαν όλο τον καιρό σε προσευχή.

(από το βιβλίο «Ύμνος σ' αυτούς που σηκώνουν τον Σταυρό τους» του Βεργιλίου Μαξίμου)